

РЕШЕНИЕ

№ 5388

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ралица Мравкова, като разгледа дело номер **7643** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 10.01.2020 г. по НАХД № 14176/2018г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 13-и състав. С решението се потвърждава наказателно постановление /НП/ № 225р-3937 от 02.04.2018г., издадено от Директора на СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 36, ал. 2 във връзка с чл. 15, ал. 1 от Наредбата за дейността на заложените къщи /НДЗК/.

Касаторът моли решението и потвърденото с него НП да бъде отменено. Алтернативно, размерът на административното наказание да бъде намален, доколкото последното било наложено несправедливо.

Ответникът – Директора на СДВР, редовно призован, в писмени бележки от 23.09.2020г. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, доводите на страните и заключението на прокурора от СГП, прилагайки

нормата на чл. 218 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, подлежащ на оспорване.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 23.01.2018 г. служители на СДВР извършили проверка на обект – зложна къща, находящ се в [населено място], [улица], и констатирани приемането в залог на златен пръстен с тегло 1,59 грама, който не притежавал държавна марка /титър/ за съдържанието на благородни метали за сплавта. Резултатите от проверката са обективирани в констативен протокол от същата дата, без възражения. Съставен е АУАН № 225р-3937/30.01.2018 г., връчен на същата дата. Въз основа на акта Директорът на СДВР е издал атакуваното НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи по чл. 37, ал. 1-2 НДЗК. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

В АУАН и НП се съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават; законните разпоредби, които са били нарушени. Констатираният факт, че е приет в залог златен пръстен с тегло 1,59 грама, който не притежавал държавна марка /титър/ за съдържанието на благородни метали за сплавта, не е оспорен от касатора, нито последният представя доказателства, които да опровергаят тази теза. Поради това правилно е ангажирана отговорността на [фирма] по смисъла на чл. 15, т. 1 НДЗК. Въпреки че неправилно контролните органи са посочили ал. 1 вместо т. 1 на цитираната разпоредба на чл. 15 НДЗК, същите се разписали коректно, че се касае за неизпълнение на задължението по чл. 15, ал. 1 НДЗК, а именно „да не приема като обезпечение изделия от благородни метали, които не притежават държавна марка /титър/ за съдържанието на благородни метали в сплавта“. Доколкото разпоредбата на чл. 15 НДЗК не съдържа алинеи, а единствено точки, и действително осъществилата се фактическа обстановка е възпроизведена правилно и обективно, в съответствие със събрания по делото доказателствен материал, административнонаказаното лице е наясно в какво е обвинено. Не са налице процесуални нарушения от категорията на съществените по смисъла на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 ЗАНН, а фактите по делото са подведени под релевантния по време, място и лица закон /чл. 3, ал. 1 ЗАНН/.

Съгласно чл. 36, ал. 2 НДЗК във връзка с чл. 83 ЗАНН за неизпълнение или нарушение на разпоредбите на НДЗК на юридическите лица се налага административно наказание „имуществена санкция“ в размер от 500 до 8000 лв. В случая законосъобразно и явно справедливо на зложната къща е наложена имуществена санкция в минимално установения размер, каквито подобни доводи

излага и СРС. Недопустимо е изменение на НП в тази част.

Липсват предпоставките за „освобождение от административнонаказателна отговорност“. Валутният закон и актовете по неговото прилагане определят наказания за нарушения с висока степен на обществена опасност, каквато е и НДЗК. Същата определя условията и реда за предоставяне по занятие на парични заеми, обезпечени със залог върху движими вещи и предоставени от заложените къщи, като цели да защити потребителите и да подобри условията за конкуренция. В настоящия казус извършването на деянието води до осъществяване състава на нарушението /формално; на просто извършване/, без да се изисква настъпване на определен противоположен резултат.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на действително осъществилата се фактическата обстановка и не са налице основания за освобождение от административнонаказателна отговорност по чл. 28, б. „а“ от ЗАНН, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.01.2020 г. по НАХД № 14176/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: